

УДК 347.9

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.4.07>**Світлана Сенік,**

канд. юрид. наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

Львівського національного університету імені Івана Франка

ОСОБЛИВОСТІ ПОСТАНОВЛЕННЯ УХВАЛИ СУДУ ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ МИРОВОЇ УГОДИ В ЦИВІЛЬНІЙ СПРАВІ

У статті проаналізовано правові аспекти особливостей постановлення ухвал суду про затвердження мирової угоди в цивільній справі. У контексті порушеного питання звертається увага на правову природу мирової угоди в цивільному процесі, зокрема стверджується про можливість укладення мирової угоди у справах наказного провадження, проте лише на стадії виконання судового наказу. Дослідження часової межі можливості укладення мирової угоди дало можливість авторів зробити висновок, що мирова угода може бути укладена сторонами лише в межах конкретної стадії цивільного процесу. Процесуальний закон не передбачає для сторін здійснення права на укладення мирової угоди в міжстадійний період. На основі характеристики питання щодо законодавчих положень у контексті форми здійснення права на укладення мирової угоди обґрунтовується тим, що сторонам необов'язково подавати до суду письмову заяву про бажання укласти мирову угоду. Для здійснення цього права достатньо подати письмово оформлену мирову угоду. Врегулювання спору шляхом укладення мирової угоди має стосуватися лише прав й обов'язків сторін. Таким чином, умови мирової угоди насамперед повинні стосуватися предмета позову. Разом із тим відповідно до ч. 1 ст. 207 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України) у мировій угоді сторони можуть вийти за межі предмета спору за умови, що мирова угода не порушує прав чи охоронюваних законом інтересів третіх осіб. Отже, у зміст мирової угоди можна включати умови щодо виконання (або невиконання) дій, що не стосуються предмета позову. Приміром, до змісту мирової угоди може бути включено умови про сплату пені за невиконання її умов сторонами. Також у статті детально проаналізовані правові особливості вчинення судом процесуальних дій у разі укладення сторонами мирової угоди в цивільній справі. Як висновок, автором стверджується, що у всіх випадках укладення сторонами мирової угоди суд повинен перевіряти, чи врегулювання спору шляхом укладення мирової угоди стосується лише прав й обов'язків сторін; чи умови мирової угоди насамперед стосуються предмета позову; чи умови мирової угоди не суперечать закону; чи умови мирової угоди є виконуваними.

Ключові слова: мирова угода, сторони, суд, предмет позову, зміст угоди, суд.

Постановка проблеми. Оновлення цивільного процесуального законодавства шляхом внесення ґрунтовних змін спричинило значні зміни й доповнення в більшості процесуальних інститутів, появу нових норм, що мають своїм завданням забезпечення захисту порушеного, оспореного чи невизнаного права чи законного інтересу фізичних, юридичних осіб, громади й держави. Важливість інституту мирової угоди в механізмі процесуального захисту прав зацікавлених суб'єктів підтверджується як світовою, так і вітчизняною практикою. Тому наразі з'явилася нагальна потреба в розробленні концептуальних законодавчих і теоретичних підходів до регулювання й розуміння цього процесуального інституту, реалізація яких дала б змогу досягти найдемократичніших форм судового процесу, а також найбільш повного захисту прав зацікавлених суб'єктів.

Одночасно варто наголосити на тому, що реалізація розпорядчих прав сторін, у тому числі й права на укладення мирової угоди, відбувається під контролем суду. Такий контроль необхідний, оскільки цього вимагає загальний алгоритм цивільної процесуальної форми. Крім цього, здійснення сторонами розпорядчих прав, що впливають на предмет процесу, пов'язано з правильним розпорядженням у процесуальній формі матеріально-правовим способом здійснення суб'єктивного права. Це своєю чергою вимагає врахування правової природи суб'єктивного права, що сторони не завжди можуть самостійно правильно визначити. Також розпорядження сторонами за допомогою наявних процесуальних прав предметом процесу має процесуальним наслідком припинення провадження у справі з певними правовими наслідками, пов'язаними

з судовим захистом, що також не може перебувати поза увагою суду.

У цивільній процесуальній доктрині питанням дослідження інституту мирової угоди в цивільному процесі присвячені праці багатьох учених-процесуалістів, зокрема С.С. Бичкової, Ю.В. Білоусова, О.В. Гетманцева, В.В. Комарова, В.А. Кройтора, Ю.Д. Притики, В.І. Тертишнікова, С.Я. Фурси, М.Й. Штефана, М.М. Ясинка.

Метою статті є здійснення наукового дослідження й аналізу законодавчого регулювання, доктринальних позицій і матеріалів судової практики щодо особливостей постановлення ухвал суду про затвердження мирової угоди у цивільній справі.

Виклад основного матеріалу. Мирова угода є інститутом позовного провадження. Разом із тим вважаю, що у справах наказного провадження також можливе здійснення права на укладення мирової угоди, проте лише на стадії виконання судового наказу.

Мирова угода укладається сторонами з метою врегулювання спору на підставі взаємних поступок і має стосуватися лише прав й обов'язків сторін.

Мирова угода завжди укладається сторонами з метою врегулювання спору щодо їхніх прав й обов'язків. Тому помилковою є висловлена думка, що «мирова угода не приводить до вирішення спору по суті. Сторони не вирішують спір, не здійснюють правосуддя, що є прерогативою судової влади, а, досягнувши угоди між собою, припиняють спір» [1]. Якраз саме завдяки укладенню мирової угоди сторони шляхом взаємних поступок одна одній і вирішують спір по суті. Звичайно, що, домовившись про взаємні поступки щодо своїх прав й обов'язків, сторони припиняють спір.

Часова межа укладення. Відповідно до ч. 7 ст. 49 ЦПК України сторони можуть укласти мирову угоду на будь-якій стадії судового процесу. Згідно з ч. 2 ст. 207 ЦПК України сторони можуть укласти мирову угоду й повідомити про це суд, зробивши спільну письмову заяву, на будь-якій стадії судового процесу. Проте мирова угода може бути укладена сторонами не тільки на будь-якій стадії судового розгляду, але й після закінчення судового розгляду цивільної справи. Так, відповідно до ч. 1 ст. 434 ЦПК України мирова угода, укладена між сторонами, у процесі виконання рішення подається в письмовій формі державному або приватному виконавцеві, який не пізніше триденного строку передає її для затвердження до суду, що видав виконавчий документ; у ч. 2 ст. 19 Закону України «Про вико-

навче провадження» зазначено, що сторони в процесі виконання рішення відповідно до процесуального законодавства мають право укласти мирову угоду, що затверджується (визнається) судом, який видав виконавчий документ.

Разом з тим вважаю, що мирова угода може бути укладена сторонами лише за умови перебування провадження у справі в межах певної стадії процесу. Приміром, право на укладення мирової угоди після ухвалення рішення суду I інстанції може бути здійснено лише в разі, якщо буде відкрито апеляційне провадження. Якщо ж рішення суду вже набрало законної сили, то здійснення права на укладення мирової угоди може бути реалізоване лише в разі виникнення наступної стадії процесу (стадія апеляційного перегляду в разі поновлення строку на апеляційне оскарження або стадія виконання рішення суду). Отже, вважаю, мирова угода може бути укладена сторонами лише в межах конкретної стадії цивільного процесу. Процесуальний закон не передбачає для сторін здійснення права на укладення мирової угоди в міжстадійний період.

Форма здійснення права на укладення мирової угоди. Виходячи з буквального тлумачення змісту ч. 2 ст. 207 ЦПК України, можна зробити висновок: і повідомлення суду про укладення мирової угоди, і сама мирова угода подаються до суду в письмовій формі. Разом із тим вважаю, що сторонам необов'язково подавати до суду письмову заяву про бажання укласти мирову угоду. Для здійснення цього права достатньо подати письмово оформлену мирову угоду.

Якщо мирова угода укладається сторонами на стадії виконання судового рішення, то відповідно до ч. 1 ст. 434 ЦПК України вона подається державному або приватному виконавцеві в письмовій формі.

Зміст мирової угоди. Зміст мирової угоди повинен містити інформацію про врегулювання спору на підставі взаємних поступок.

У доктрині процесуального права умови змісту мирової поділяють на дві групи: обов'язкові й факультативні. Обов'язковими умовами є пункти щодо умов, розміру й строків виконання зобов'язань обома сторонами або однією стороною перед іншою. Крім обов'язкових умов мирова угода може містити й факультативні умови, наприклад про відстрочку або розстрочку виконання зобов'язань, поступку права вимоги, визнання боргу або зменшення його розміру тощо [2].

Врегулювання спору шляхом укладення мирової угоди має стосуватися лише прав й обов'язків сторін. Таким чином, умови мирової угоди насамперед повинні стосуватися

предмета позову. Разом з тим відповідно до ч. 1 ст. 207 ЦПК України в мировій угоді сторони можуть вийти за межі предмета спору за умови, що мирова угода не порушує прав чи охоронюваних законом інтересів третіх осіб. Отже, до тексту мирової угоди можна включати умови щодо виконання (або невиконання) дій, що не стосуються предмета позову. Приміром, у зміст мирової угоди може бути включено умови про сплату пені за невиконання її умов сторонами.

У змісті мирової угоди повинні бути зазначені порядок і строки її виконання.

Крім цього відповідно до ч. 2 ст. 208 ЦПК України та п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про виконавче провадження» ухвала про затвердження мирової угоди є виконавчим документом і має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим Законом України «Про виконавче провадження». Своєю чергою вимоги до виконавчих документів визначені ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження».

Процесуальні дії суду в разі укладення сторонами мирової угоди. Одержавши письмову мирову угоду сторін, суд згідно з ч. 3 ст. 207 ЦПК України роз'яснює сторонам наслідки такого рішення сторін, перевіряє, чи не обмежені представники сторін вчинити відповідні дії. Приміром, якщо мирову угоду укладає законний представник, суд повинен перевірити, чи не суперечить це інтересам особи, в інтересах якої діє законний представник у суді. Якщо мирову угоду укладає договірний судовий представник, – чи не має обмеження на здійснення цього права в документі, що посвідчує його повноваження на судове представництво. У цьому контексті слід пам'ятати, що відповідно до ч. 1 ст. 57 ЦПК України органи й інші особи, які відповідно до ст. 56 ЦПК України звернулися до суду в інтересах інших осіб, не мають права укладати мирову угоду.

Виходячи зі змісту ч. 5 ст. 207 ЦПК України, у всіх випадках укладення сторонами мирової угоди суд повинен перевіряти, чи умови мирової угоди не суперечать закону, не порушують права або охоронювані законом інтереси інших осіб, а також чи умови мирової угоди є виконуваними. Для підтвердження цієї тези розглянемо приклади.

1. У справі № 752/9083/16-ц у червні 2017 р. ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5 звернулися до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ із заявою про затвердження мирової угоди й закриття провадження у справі. У листопаді 2018 р. Верховний Суд надіслав на адреси ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5 лист, в якому просив підтвердити

намір укладення мирової угоди у зв'язку з тим, що від дня звернення минуло багато часу. У січні 2019 р. ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5 підтвердили намір укласти мирову угоду, додавши письмову заяву з викладом умов мирової угоди.

Вивчивши доводи заяви про затвердження мирової угоди й закриття провадження у справі, суд касаційної інстанції констатував, що мирова угода укладається щодо прав й обов'язків стосовно предмета спору, а не вчинення процесуальних дій. Відмова від позову є процесуальною дією, відмінною від укладання мирової угоди. Ця мирова угода не містить положень щодо зобов'язань врегулювання майнових вимог сторін, у зв'язку з чим не може бути затверджена судом касаційної інстанції, оскільки мирова угода за своєю правовою природою є змістом волевиявлення сторін, втручатися в яке суд не має повноважень.

Враховуючи вищезазначене, суд касаційної інстанції постановив ухвалу про відмову в задоволенні заяви ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5 про затвердження мирової угоди й закриття провадження у справі у зв'язку з тим, що вона суперечить нормам чинного законодавства [3].

2. Херсонським міським судом Херсонської області у справі №667/3206/15-ц про поділ домоволодіння в натурі й за зустрічним позовом про поділ житлового домоволодіння в натурі сторони подали на затвердження суду мирову угоду, яку просили затвердити ухвалою й закрити провадження у справі.

Суд, заслухавши пояснення сторін, дослідивши матеріали справи й текст мирової угоди, запропонованої на затвердження ухвалою суду, дійшов висновку про відсутність правових підстав для затвердження мирової угоди. Судом було встановлено, що в межах справи позивачі за основним і зустрічним позовом просили виділити їм у натурі частку домоволодіння. По справі проведено експертизу, якою запропоновано варіант поділу, але експертний висновок складений без урахування конкретної частки, що належить відповідачу ОСОБА_3. Крім того експертом визначені частки сторін у разі поділу в натурі з розрахунку 100% лише на 69/100 частки домоволодіння. Водночас у підготовчє судове засідання сторонами на затвердження судом подано текст мирової угоди, відповідно до якого ОСОБА_1 просить припинити право спільної часткової власності й визнати за ним право власності на конкретне майно, залишивши у спільній власності споруди між співвласниками, серед яких є ОСОБА_5, право власності за якою не зареєстроване.

Суд, надавши правову оцінку умовам мирової угоди, вважає, що положення мирової угоди суперечать вимогам чинного законодавства, і доходить висновку, що заява про затвердження мирової угоди не підлягає задоволенню, оскільки порушуються права інших співвласників, змінюються їхні частки в майні, але їхнє право спільної часткової власності не припиняється. Мирова угода за своєю правовою природою є договором, який укладається сторонами з метою припинення спору на умовах, погоджених сторонами. Мирова угода не приводить до вирішення спору по суті. Сторони не вирішують спір, не здійснюють правосуддя, що є прерогативою судової влади, а припиняють спір, досягнувши угоди між собою. Мирова угода ґрунтується на взаємовигідних для обох сторін умовах, вона, як правило, виконується добровільно. В іншому випадку мирова угода, затверджена судом, може бути підставою для примусового виконання.

Зважаючи на те, що умови мирової угоди повинні мати зобов'язальний характер для сторін, оскільки ухвала про затвердження мирової угоди є виконавчим документом, однак викладені умови мирової угоди в певній частині виходять за межі правового поля, в певній частині є невиконуваними й такими, що порушують право власності інших співвласників, суд відмовляє в затвердженні мирової угоди в запропонованому вигляді [4].

Крім цього слід пам'ятати про положення ст. 142 ЦПК України. Зокрема при укладенні мирової угоди суд I інстанції повинен врахувати положення ч. 1 ст. 142 ЦПК України, відповідно до якого в разі укладення мирової угоди до прийняття рішення у справі судом I інстанції суд у відповідній ухвалі в порядку, встановленому законом, вирішує питання про повернення позивачу з державного бюджету 50% судового збору, сплаченого під час подання позову. Суди апеляційної й касаційної інстанцій діють відповідно до положення ч. 2 ст. 142 ЦПК України, за яким у разі укладення мирової угоди на стадії перегляду рішення в апеляційному чи касаційному порядку суд у відповідній ухвалі в порядку, встановленому законом, вирішує питання про повернення скаргнику (заявнику) з державного бюджету 50% судового збору, сплаченого ним при поданні відповідної апеляційної чи касаційної скарги. Згідно з ч. 4 ст. 142 ЦПК України, якщо сторони під час укладення мирової угоди не передбачили порядку розподілу судових витрат, кожна сторона у справі несе половину судових витрат.

Приміром, у резолютивній частині ухвали Сихівського районного суду міста Львова про затвердження мирової угоди

у справі № 464/5163/19 зазначено, що Позивач та Відповідачі дійшли згоди стосовно розподілу судових витрат і погодили, що Позивач відмовляється від сплати відповідачами на її користь суми сплаченого нею судового збору в сумі 768,40 гривень і суми попереднього орієнтовного розрахунку судових витрат. Половина суми судового збору в розмірі 50%, що складає 384 (триста вісімдесят чотири) гривні 40 коп. повертається позивачу з Державного бюджету України [5].

Якщо мирова угода укладається на стадії виконання судового рішення, то згідно з ч. 1 ст. 434 ЦПК України державний або приватний виконавець, який одержав письмову мирову угоду сторін, не пізніше триденного строку передає її для затвердження до суду, який видав виконавчий документ.

ЦПК України не містить законодавчого положення, яке б визначало процедуру розгляду цього питання. Однак, враховуючи дію принципів доступу до правосуддя й диспозитивності в цивільному процесі, положень ст. ст. 7, 8 та ч. 3 ст. 207 ЦПК України, вважаю, що мають бути враховані такі аспекти:

1) розгляд питання про затвердження мирової угоди повинен проводитись на судовому засіданні;

2) суд повинен повідомляти учасників справи про дату, час і місце розгляду питання про затвердження мирової угоди;

3) явка учасників справи є обов'язковою.

Законодавець не встановлює строку, упродовж якого суд повинен вирішити питання про затвердження мирової угоди. У зв'язку з цим вважаю: якщо подібне питання вирішується судом на стадіях розгляду справи в I інстанції або на стадіях перегляду судового рішення, то питання про затвердження мирової угоди має бути вирішене відповідним судом з урахуванням тривалості кожної стадії цивільного процесу. Приміром, відповідно до ч. 2 ст. 210 ЦПК України справа загального позовного провадження в суді I інстанції повинна бути розглянута протягом тридцяти днів з дня початку розгляду справи по суті. А тому в разі подання сторонами мирової угоди на цій стадії суд повинен вирішити питання про її затвердження в зазначений вище строк.

Питання затвердження мирової угоди в процесі виконання рішення вирішується судом упродовж десяти днів з дня надходження до суду відповідної заяви, про що постановляється ухвала. Суд має право відмовити у затвердженні мирової угоди в процесі виконання рішення на підставах, визначених ст. 207 ЦПК України (ч. 2, 3 ст. 434 ЦПК України).

За результатами вчинення вищезазначених процесуальних дій суд постановляє одну з двох ухвал:

1) ухвала про затвердження мирової угоди й закриття провадження у справі (ч. 4 ст. 207 та п. 5 ч. 1 ст. 255 ЦПК України) (у резолютивній частині цієї ухвали зазначаються умови мирової угоди; ухвала суду підлягає оскарженню);

2) ухвала про відмову у затвердженні мирової угоди (у цьому контексті виникає питання можливості оскарження ухвали суду; згідно з п. 11 ч. 1 ст. 353 ЦПК України окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду I інстанції щодо затвердження мирової угоди). Оскільки закон необхідно тлумачити буквально, вважаю, що таке законодавче формулювання означає, що будь-яка ухвала суду, якою вирішується питання про затвердження мирової угоди (чи про затвердження, чи про відмову у затвердженні мирової угоди) може бути оскаржена.

На мою думку, положення ч. 5 ст. 207 ЦПК України, яке передбачає, що в разі відмови у затвердженні мирової угоди суд продовжує розгляд справи, слід застосовувати з урахуванням застосування правил щодо наслідків оскарження судових рішень у цивільному процесі. У зв'язку з цим вважаю за необхідне внесення таких змін:

– до ст. 251 ЦПК України шляхом доповнення ч. 1 пунктом 7 у такій редакції: «відмови у затвердженні мирової угоди»;

– до ст. 253 ЦПК України шляхом доповнення ч. 1 пунктом 5-1 у такій редакції: «до прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду».

Згідно зі ст. 39 Закону України «Про виконавче провадження» затвердження судом мирової угоди, укладеної сторонами в процесі виконання рішення, є підставою для закінчення виконавчого провадження. Про закінчення виконавчого провадження приймається постанова. Така постанова разом із виконавчим документом надсилається до суду, який його видав.

Виконання мирової угоди. Мирова угода сторін виконується сторонами добровільно. У разі невиконання затвердженої судом мирової угоди ухвала суду про затвердження мирової угоди може бути подана для її примусового виконання в порядку, передбаченому законодавством для виконання судових рішень (ч. 3 ст. 208 ЦПК України).

Примусове виконання ухвали про затвердження мирової угоди виконавець розпочинає за заявою зацікавленого суб'єкта на підставі виконавчого документа.

Згідно з п. 6 ч. 4 ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження» виконавчий документ повертається стягувачу, якщо він не відповідає вимогам, передбаченим ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження» або якщо стягувач не подав заяву про примусове виконання рішення відповідно до ст. 26 Закону України «Про виконавче провадження».

Строк пред'явлення ухвали суду про затвердження мирової угоди до виконання визначений ст. 12 Закону України «Про виконавче провадження». Стягувач, який пропустив строк пред'явлення виконавчого документа до виконання, має право звернутися з заявою про поновлення такого строку до суду, який розглядав справу як суд I інстанції.

Висновки

В статті уточнено часову межу укладення мирової угоди. Стверджується, що сторони можуть укласти мирову угоду й повідомити про це суд не тільки на будь-якій стадії судового розгляду, але й після закінчення судового розгляду цивільної справи, а саме в процесі виконання рішення суду. Разом із тим акцентується увага, що мирова угода може бути укладена сторонами лише в межах конкретної стадії цивільного процесу. Процесуальний закон не передбачає для сторін здійснення права на укладення мирової угоди в міжстадійний період.

З аналізу законодавчих положень випливає, що сторонам необов'язково подавати до суду письмову заяву про бажання укласти мирову угоду. Для здійснення цього права достатньо подати письмово оформлену мирову угоду.

Врегулювання спору шляхом укладення мирової угоди має стосуватися лише прав й обов'язків сторін. Сторони можуть вийти за межі предмета спору за умови, що мирова угода не порушує прав чи охоронюваних законом інтересів третіх осіб.

У всіх випадках укладення сторонами мирової угоди суд повинен перевіряти, чи умови мирової угоди не суперечать закону або не порушують права або охоронювані законом інтереси інших осіб, а також чи умови мирової угоди є виконуваними.

Вважаю, що будь-яка ухвала суду, якою вирішується питання про затвердження мирової угоди (чи про затвердження, чи про відмову в затвердженні мирової угоди), може бути оскаржена. У зв'язку з цим положення ч. 5 ст. 207 ЦПК України, яке передбачає, що в разі відмови в затвердженні мирової угоди суд продовжує розгляд справи, слід застосовувати з урахуванням застосування правил

щодо наслідків оскарження судових рішень у цивільному процесі. У контексті порушеного питання запропоновано внесення законодавчих доповнень до ст. ст. 251 та 253 ЦПК України.

У разі невиконання затвердженої судом мирової угоди ухвала суду про затвердження мирової угоди може бути подана для її примусового виконання в порядку, передбаченому законодавством для виконання судових рішень.

Список використаних джерел:

1. Войціховський В. Мирова угода, затверджена судом, може бути підставою для примусового виконання рішення. URL: <https://vl.arbitr.gov.ua/sud5004/pres-centr/news/714432/> (дата звернення: 03.04 2020).

2. Гуйда Д. Принудительное исполнение мирового соглашения, утвержденного судом в хозяйственном процессе. URL: <https://splf.ua/ru/>

[publications/prinuditelnoe-ispolnenie-mirovogo-soglasenia-utverzdenogo-sudom-v-hozaistvennom](https://splf.ua/ru/publications/prinuditelnoe-ispolnenie-mirovogo-soglasenia-utverzdenogo-sudom-v-hozaistvennom) (дата звернення: 03.04 2020).

3. Ухвала Верховного Суду в складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду від 27 лютого 2019 р. у справі № 752/9083/16-ц / Інформаційний сервер Єдиного державного реєстру судових рішень України. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/80224016>] (дата звернення: 02.04 2020).

4. Ухвала Херсонського міського суду Херсонської області від 24 січня 2020 року у справі №667/3206/15-ц / Інформаційний сервер Єдиного державного реєстру судових рішень України. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/87135847>] (дата звернення: 02.04 2020).

5. Ухвала Сихівського районного суду міста Львова від 3 лютого 2020 р. у справі № 464/5163/19 / Інформаційний сервер Єдиного державного реєстру судових рішень України. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/87387520>] (дата звернення: 02.04 2020).

This article analyzes the legal aspects of the peculiarities of court rulings on the approval of an amicable settlement in a civil case. In the context of this issue, attention is drawn to the legal nature of the amicable settlement in the civil process. In particular, it is argued that it is possible to conclude a settlement agreement in criminal proceedings, but only at the stage of execution of a court order. The study of the time limit of the possibility of concluding a peace agreement has enabled the author to conclude that a peace agreement can only be concluded by the parties within a specific stage of the civil process. The procedural law does not provide for the parties to exercise the right to conclude a settlement agreement during the inter-stage period. On the basis of the characteristic of the question of legislative provisions in the context of the form of exercising the right to conclude the peace, it is justified that the parties are not obliged to file a written statement of desire to conclude a peace agreement. In order to exercise this right, it is sufficient to submit a written settlement agreement. Settlement of a dispute through a settlement should only relate to the rights and obligations of the parties. Thus, the terms of a settlement must first and foremost relate to the subject matter of the claim. However, in accordance with Part 1 of Art. 207 of the CPC of Ukraine in the amicable agreement, the parties may go beyond the subject matter of the dispute, provided that the amicable agreement does not violate the rights or the interests of third parties protected by law. Therefore, the terms of the amicable settlement may include conditions for performing (or not performing) actions that are not relevant to the subject matter of the claim. For example, the terms of a settlement may include terms of payment of a penalty for failure to comply with its terms by the parties. The article also analyzes in detail the legal peculiarities of the court's procedural actions in the case of the parties to a settlement in a civil case. In conclusion, the author argues that in all cases of a settlement by the parties to a settlement agreement, the court should verify that the settlement of the dispute through the settlement of the settlement concerns only the rights and obligations of the parties; whether the terms of the amicable settlement primarily relate to the subject matter of the claim; whether the terms of the amicable settlement are fulfilled.

Key words: amicable settlement, parties, court, subject of the claim, content of the agreement, court.